

bedsførelse. Jeg forstaar egenlig talt ikke, at Dannebrogordenens Hæderstegn, denne udmærkede Dekoration, som gives Fiskere og Redningsmænd, og som er en af de pæneste Dekorationer, vi have, i det Øjeblik blev givet til Direktøren for den grønlandske Handel.

Maa jeg gøre en ganske kort Bemærkning til om en lignende Ordensdekoration, som jeg antager ogsaa sorterer under Indenrigsministeriet. At en Mand, der sidder i Detailhandlerbankens Bestyrelse, og som selv har været en saa stor Laantager i denne Bank, at han ikke kunde kritisere sin Direktør, Direktøren for den Bank, hvis Tab vi nu skulle betale, at en Mand som Hr. Herman Ebert er bleven udnævnt til Ridder, det vækker hos alle de Mennesker, der have tabt deres Formue i Detailhandlerbanken, ganske ejendommelige Følelser. Den afgaaede Indenrigsminister nægter, at det er ham, der har indstillet vedkommende. Jeg vilde da gerne vide, hvor denne Indstilling er kommen fra.

Vender jeg mig altsaa til Kolonierne — ja, har jeg Lov til at bruge Ordet Kolonier i Island? — Sambandsland, tror jeg, det hedder —, skal jeg minde om, at jeg i sin Tid, rørte ved det islandske Spørgsmaal paa en Maade, der bragte mig i en ogsaa for mig beklagelig Konflikt med den højtærede Formand. Jeg fik det Svar af den daværende Konseilspræsident, at der ingen Mening var i alt det, jeg sagde, for alt var all right, alt paa Island var i den skønneste Orden. Aaret efter havde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nedsat en Kommission, overfor hvilken, hvad jeg noget beklager, mine Partifæller — baade i Folketinget og i Landstinget — stillede sig paa det Standpunkt, som imidlertid kan forsvares: Vi maa lade Konseilspræsidenten tage Førelsen i denne Sag. Nu vel, her er Førelsen tagen paa en saadan Maade, at vi nu ligge midt i Mudderet igen, og at det islandske Spørgsmaal er blevet saa indviklet, som det ikke nogen Sinde har været. Jeg hører til dem, der ikke beklage, at Valgene paa Island ere faldne ud, som de ere, hverken for Islands eller for Danmarks Skyld. Jeg tror først og fremmest, at den Politik, der har været ført af det islandske Regeringsparti i mange Aar, ikke har været nogen heldig Politik. Vi fik i 1903, tror jeg, en islandsk Forfatning; derefter fik vi en Minister for Island, Hr. Hafstein. Oppe paa Island tror man, at hans Udnævnelse ikke er paraferet, men at han sidder der udnævnt

af den danske Konge, paraferet under sit eget Ansvar med sin egen Underskrift, medens Faktum er, at hans Udnævnelse er paraferet af den danske Konseilspræsident, altsaa af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen: Nej!), om Forladelse af den foregaaende Konseilspræsident — vi have saa mange Systemskifte-Konseilspræsidenter, og vi faa øjensynlig flere! —, men der var heri noget af den Dobbeltthed, som gjorde, at jeg for min Part altid, saa længe jeg overhovedet har søgt at sætte mig ind i det islandske Spørgsmaal, har næret nogen Mistillid til Hr. Hannes Hafstein, den højtærede islandske Minister, som desværre ikke er til Stede i Tinget. Det staar for mig, som om der er nogen Fare i denne Dobbeltthed. Jeg tror, at det ærede Medlem for Ringkøbing nu vil indrømme, at Dobbeltthed og Tvetydighed i alle Sager, selv om det kan være forsvarligt i Øjeblikket for at slippe over en ubehagelig Situation, i det lange Løb er en Ulykke. Vi ere i vort Forhold til Island komne ind i en Dobbeltthed og Tvetydighed, og jeg kan ikke sige andet, end at det Lovudkast, der er kommet til os, bærer noget af det samme Præg, bl. a. ogsaa i Forskellen mellem den islandske Tekst og Oversættelsen. Jeg ser, som sagt, derfor ikke med Sorg, hvis det bliver nødvendigt at nedsætte en ny Kommission, der kan finde en ny Udvej; thi i Forholdet til vort Naboland er der en Ting, vi maa forlange, det er Klarhed fra begge Sider. Jeg er ikke sikker paa, at alt, hvad der er sket under det ærede Medlem fra Ringkøbing, er grebet an paa den rigtige Maade.

Jeg skal her nævne en Ting, den ny Udgave af „Bacchustøget i Norden“, som vi foranstaltede gennem Islandsrejsen. Jeg maa have Lov herom at sige, at en saadan Rejse altid maa have den Fejl, at selv om man bespiser eller paa selskabelig Maade kommer sammen med 50, er der 300, som ikke kunne komme med, og som blive utilfredse. Jeg tror, jeg lagde Mærke til, at der under Hans Majestæts Rejse i Jylland i en af Provinsbyerne paa Trods af eller maaske netop paa Grund af den Mængde, der modtog Indbydelserne, var skabt megen Utilfredshed; man kan jo alligevel ikke faa alle med, og det vækker faktisk altid nogen Misstemning, at Per kommer med, men den lige saa gode og brave Poul staar udenfor. Jeg er derfor ikke sikker paa, at Metoden ved Hjælp af Middage at paavirke Stemningen er den mest praktiske. Jeg tror navnlig ikke, at den paa